

E · R · S · O

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

ERSO
PEASPONSOR

HOOAJA
SUURSPONSOR

LIVIKO
— anno 1898 —

BioBlock®

myfitness
world class gym & studios

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

PAKEND & PRINT

HENRI CHRISTOFER AAVIK JA MOZART

KLAVER
MISORA OZAKI

ERSO

DIRIGENT
HENRI
CHRISTOFER
AAVIK

12 | APRILL
ESTONIA KONSERTSALAAL
2024

MENDELSSOHN
SCHUMANN
MOZART

iute

ERSO PEASPONSOR

ELAV INSPIREERIV RIKASTAV

Eesti muusikat viivad üheskoos maailma ERSO ja fintech lute

ERSOga on võimalik koos kasvada.
Meid seob otsing ja inspiratsioon.
Nii ERSO kui ka lute püüdleavad alati
tiptaseme poole.

- TARMO SILD
lute juht ja kaasasutaja

E · R · · O

HENRI CHRISTOFER
AAVIK JA MOZART

MISORA OZAKI klaver
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Kontsertmeister Triin Ruubel
Dirigent HENRI CHRISTOFER AAVIK

kell 19 – sümfooniakontsert

MISORA OZAKI klaver
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Kontsertmeister Triin Ruubel
Dirigent HENRI CHRISTOFER AAVIK

Felix Mendelssohn (1809—1847)

Avamäng „Hebriidid“, op. 26 (1830/1832) ~10'

Robert Schumann (1810—1856)

Klaverikontsert a-moll, op. 54 (1841/1845) ~30'

Allegro affettuoso

Intermezzo

Allegro vivace

vaheaeg

Wolfgang Amadeus Mozart (1756—1791)

Sümfoonia nr 36 C-duur („Linz“), KV 425 (1783) ~26'

Adagio – Allegro spiritoso

Poco adagio

Menuetto

Presto

Kontserdist teevad otseülekande Klassikaraadio ja ERSO TV (erso.tv), salvestised on ka järelkuulatavad ja -vaadatavad.

Felix Mendelssohn.

Felix Mendelssohn (1809–1847)

Avamäng „Hebriidid“, op. 26 (1830/1832)

Saksa helilooja Felix Mendelssohn oli imelaps, kes kirjutas juba enne täisealiseks saamist oma kuulsa avamängu „Suveöö unenägu“, esimese sümfoonia ja keelpilliokteti, hulgaliselt kammermuusikat ning laule. Ta oli pärit rikkast perest — näiteks esitas Felixi lapsepõlveteoseid nende kodus eraorkester. Rahaline seis võimaldas tal ka sageli reisida nii Kesk- kui ka Lõuna-Euroopa riikidesse. Reisid on tugevalt mõjutanud Mendelssohni loomingut — ta on öelnud, et kõige rohkem muusikat leidis ta piltidest, varemtest ja ümbritsevast loodusest.

1829. aasta suvel reisis 20-aastane Mendelssohn koos luuletaja Karl Klingemanniga Šotimaale. Reisi jooksul külastati Edinburghi, kus nähtud Holyroodi palee inspireeris teda kirjutama oma „Šoti“ sümfooniati. Sõit Staffa saarele Šotimaa lääneranniku lähedal andis aga tõuke avamängule „**Hebriidid**“. Saar, mis on tuntud Fingali merekoopa poolest, asub Sise-Hebriidide saarestikus — sealt ka teose pealkiri. Fingali koobas on eriline, sest selle basaldist seintele on looduslikult vormitud tulbad, mis meenutavad oreilivilesid. Samuti on see tuntud erilise akustika ning heliefekti poolest, mida tekitavad vastu seinu peksvad lained.

Saarele sõites jäi Mendelssohn tugevalt merehaigeks, mille kohta kirjutas Klingemann, et kunstnikuna saab ta merega hästi läbi, aga mitte inimesena, kellel on kõht. See ei kahandanud aga Mendelssohni vaimustust. Õde

Fannyle saatis ta reisil olles postkaardi, kuhu kirjutas: „Selleks, et sa mõistaksid, kui erakordselt Hebriidid mind mõjutasid, saadan sulle selle, mis mulle seal pähe tuli.“ Sinna juurde lisas ta teose avataktid, mis olid sündinud juba laevasõidul. Kuigi esimene inspiratsioonipuhang oli väga tulemuslik, läks edasine kirjutamine vaevalisemalt. Järgmisel aastal Itaalias olles valmis esialgne variant, kuid sellega ta rahule ei jäänud. Eriti rahulolematu oli ta teose keskel olnud *forte*–lõiguga, mida ta pidas „väga rumalaks“. Väidetavalt püüdis ta muusikas kujutada aurulaeva mootoriõli lõhna ning pilti surnud kaladest ja kajakatest, kuid selle asemel „maitses see pelgalt kontrapunkti järele“. Esiettekandele jõudnud versioon valmis alles kolm aastat pärast reisi, 1832. aastal, ning seal oli „väga rumal“ lõik asendatud ja teos tervikuna kompaktsemaks tehtud. Kuid ka sellega polnud helilooja päriselt rahul ning lõplik variant valmis veel aasta hiljem.

Mendelssohn pani teosele kõigepealt pealkirjaks „Üksildasele saarele“, seejärel „Üksildane saar“, kuid 1832. aasta esiettekandel Londonis ja esmatrükkis (1833) kandis see juba pealkirja „Hebriidid“. 1834. aastal andis Breitkopf & Härtel teose aga välja hoopis nii, et partituur kandis pealkirja „Fingali koobas“ ja orkestripartiide pealkirjaks oli „Hebriidid“.

„Hebriidid“ pole programmiline teos selles mõttes, et see jutustaks mingit lugu, vaid see meenutab Mendelssohni kogemust — merd ja maastikke, mida ta reisil nägi. Selle poolest on kirjastuse pandud alternatiivne pealkiri „Fingali koobas“ eksitav, sest Mendelssohni kogemus hõlmab mitmeid nähtud saari, mitte ainult ühte koobast. Näiteks on teosele omased kiiresti muutuvad karakterid, mille puhul on toodud paralleele ilmastikuoludega, mis muutuvad seal kandis väga järsku ja väga äärmuslikult. Teose algupoolel kõlavate tugevate *sforzando*’de puhul on aga arvatud, et need kirjeldavad vastu kaljuseina pekslevaid laineid. Esiettekande järel ilmunud arvustused tõid esile sarnasust Beethoveni muusikaga (ilmselt ennekõike „Pastoraalse“ sümfooniaga). Üks arvustus võttis aga teose hästi kokku. Seal kirjutati, et heliloojal õnnestus väga hästi kirjeldada „ulguvaid tuuli ja lainete müha“ ning kohta, „kus pole näha midagi elavat“, välja arvatud merelind, kelle „valitsemist ei sega ükski inimesest sissetungija“. Hiljem on teost kõrgelt hinnanud paljud, aga kõige tähelepanuväärsemalt ehk Johannes Brahms, kes ütles lausa, et annaks hea meelega ära kõik, mis ta on kirjutanud, et olla millegi sellise autor, nagu on avamäng „Hebriidid“.

ERSO on avamängu esitanud Sergei Prohhorovi (1955), Neeme Järvi (1962, 1973), Jin Wangi (1998), Damian Iorio (2007) ja Edmar Tuule (2019) juhatusel.

Robert Schumann.

Robert Schumann (1810—1856)

Klaverikontsert a-moll, op. 54 (1841/1845)

Saksa helilooja Robert Schumann pürgis noorena klaverivirtuoosiks, kuni käevigastus need ambitsioonid katkestas. Ka heliloojana keskendus Schumann pikka aega pea ainult klaverimuusika loomisele, millele reageeris ühes 1839. aastal saadetud kirjas ka tema tulevane abikaasa, oma aja tuntumaid pianiste Clara Wieck: „Ära saa must valesti aru, aga mind on haaranud soov julgustada sind kirjutama orkestrile. Sinu kujutlusvõime ja vaim on liiga suured nõrga klaveri jaoks.“ Clara soov täitus, sest kui järgmisel aastal pühendus Schumann peamiselt laulude kirjutamisele, siis 1841. aastal valmisid mitu meistriteost orkestrile: sümfooniad nr 1 („Kevad“) ja nr 4 ning „Avamäng, skertso ja finaal“, millele järgnevatel aastatel lisandusid veel mitmed teosed, näiteks oratoorium „Paradiis ja Peri“ (1843).

Klaverikontsertidega oli Schumannil omamoodi suhe. Neljal korral (vahemikus 1827—1839) oli ta üritanud alustada klaverikontserdi kirjutamisega, kuid alati loobunud. 1839. aastal kirjutas ta Clarale, et ta ei suuda kirjutada kontserti, mis oleks sobilik virtuoosile. Samal aastal oli ta klaverikontsertide teemal kirjutanud ka essee, kus kirjeldas žanri raskusi:

„Klaveri eraldamine orkestrist on midagi, mida oleme juba mõnda aega näinud. [---] Oleks vaja geeniust, kes näitaks meile uuemal

ja säravamal viisil, kuidas orkestrit ja klaverit saaks ühendada, kuidas domineerivas rollis solist saaks avada oma pilli rikkust, samal ajal kui orkester, kes poleks enam pelgalt pealtvaataja, saaks esitusse lisada ja põimida mitmekülgstust.“

Schumanni järgmine katse kirjutada klaverile ja orkestrile oli fantaasia a–moll (1841). See mängiti läbi kuulsa Leipzigi Gewandhaus–orkestri proovis, kus dirigent oli Felix Mendelssohn ning soleeris Schumanni abikaasa Clara. Solist oli teosega väga rahul, kirjutades päevikusse: „Kui korralikult ette valmistada, peaks see kuulajatele pakkuma suurimat naudingut. Klaver on orkestriga kõige oskuslikumalt põimunud — on võimatu mõelda ühele ilma teiseta.“ Ometi ei jõudnud teos avaliku ettekandeni ning Schumannil ei õnnestunud seda ka kirjastusele maha müüa. Clara õhutusel tuli ta teose juurde tagasi 1845. aastal, et teha sellest pärast täiendamist oma **a–moll klaverikontserdi** esimene osa. Sellele lisas ta aeglase teise osa ja finaali ning tulemuseks oli teos, mis autori sõnul on midagi sümfoonia, fantaasia ja kontserdi vahepealset. Nii esiettekandel Dresdenis 1845. aasta detsembris kui ka kuu aega hiljem Gewandhaus–orkestriga Leipzигis Mendelssohni dirigeerimisel oli solistiks Clara Schumann.

Kontserdi avaosa järgib kaudselt sonaadivormi, kuid säilitab samas fantaasiale omase vabaduse, mille heaks näiteks on ootamatu helistikuvalik (As–duur) pärast ekspositsiooni (a–moll, C–duur). See üleminek on mõjus, sest ekspositsioon lõppeb pidulike fanfaaridega ning järgnev lõik on kontrastselt vaikne ja intiimne kahekõne klarneti ja klaveri vahel. Esimese osa koodas kasutab Robert motiivi, mille ta laenas Clara klaverikontserdist. Kusjuures nii Roberti kui ka Clara kirjutatud klaverikontserdid on kumbki a–mollis ning mõlema avaosas on pikk ja aeglane lõik As–duuris. Teine osa, aeglases tempos *intermezzo*, mida on peetud Schumanni loomingu üheks kaunimaks näiteks, on suhteliselt lühike. Osa puhul on huvitav see, et kui klaver mängib siin väga kloorilt, tihti pisut teravaltki, siis orkester on selle kõrval palju udusem ja unenäolisem. Arvatavasti lisas Schumann *intermezzo* teosele alles siis, kui finaali oli valmis. Finaali järgneb teisele osale ilma pausita. Selle kohta kirjutab Clara oma päevikusse: „Robert lisas oma a–moll fantaasiale ilusa viimase osa, nii et sellest sai kontsert. Mul on selle üle väga hea meel, sest olen alati temalt midagi bravuurikat tahtnud.“ Finaal algab rõõmsa ja mängleva valsiga ning lõppeb pika, jõulise ja virtuoosse koodaga, mida on iseloomustatud kui „impulsiivset ja vastupandamatut“.

ERSO ees on Robert Schumanni klaverikontserdis soleerinud B. Madorskaja (1949, dirigent Sergei Prohhorov), Heljo Sepp (1958, dirigent Nikolai

Rabinovitš), Igor Žukov (1958, dirigent Sergei Prohhorov), Bella Davidovitš (1962, dirigent Edoardo De Guarnieri), Laine Mets (1962, dirigent Roman Matsov), Niina Leltšuk (1964, dirigent Jean Meylan), Jelena Šiško (1964, dirigent Nikolai Rabinovitš), Maria Grinberg (1967, 1975, dirigent Roman Matsov), Arbo Valdma (1974, dirigent Eri Klas), Emil Gilels (1975, dirigent Neeme Järvi), Rein Rannap (1981, dirigent Roman Matsov), Kalle Randalu (1981, 1985, dirigent Peeter Lilje), Viktoria Postnikova (1984, dirigent Paul Mägi), Henri Sigfridsson (1995, dirigent Gintaras Rinkevičius), Gianluca Cascioli (2004, dirigent Bearte Engeset), Dmitri Aleksejev (2006, dirigent Nikolai Aleksejev), Peeter Laul (2009, dirigent Nikolai Aleksejev), Irina Zahharenkova (2017, dirigent Robert Trevino) ja Kalle Randalu (2019, dirigent Neeme Järvi).

Wolfgang Amadeus Mozart.

Wolfgang Amadeus Mozart (1756—1791)

Sümfoonia nr 36 C-duur („Linz“), KV 425 (1783)

1783. aasta juulis reisisid Wolfgang Amadeus Mozart ja Constanze, kellega ta oli eelmisel aastal abiellunud, Viinist Mozarti sünnilinna Salzburgi. Reisi eesmärk oli lepitada heliloojat ja tema isa, kes oli olnud abielu vastu. Vähesel määral see ka õnnestus, kuid Constanzet Leopold omaks ei võtnud,

külaskäiku on nimetatud „kohmakaks“ ning noortele oli Salzburgist lahkumine kergenduseks. Salzburgis kanti ette ka osad Mozarti c–moll missast (Constanze oli sopranisolist), mis jäigi lõpetamata. Tagasiteel Viini veetsid nad oktoobris 1783 vana peresõbra, krahv Johann Thun–Hohensteini kutsel mitu päeva Linzis. Mozart kirjutas isale:

„Kui jõudsimel linnavärvate juurde, leidsime seal ootamas teenija, kes sõidutas meid krahv Thuni juurde, kelle majas me praegu õõbime. Ma tõesti ei suuda teile väljendada, millist külalislahkust pere meile osutab. Teisipäeval, 4. novembril on siinses teatris akadeemia [kontsert] ja kuna mul pole ühtegi sümfooniat kaasas, siis kirjutatan meeletu kiirusega uut.“

Kiirus oli tõesti meeletu, sest Mozartil oli oma **36. sümfoonia** kirjutamiseks aega umbes neli päeva. Ometi toimus esiettekanne plaanipäraselt. Teos ise ei peegelda üldse, et see oleks valminud kiirustatult. Samuti viis Mozart siin sisse mõned uuendused. Esimest korda alustas ta oma sümfooniat aeglase ja pingeküllase sissejuhatusel, mis oli sel ajal tavaline Joseph Haydni ja tema venna loomingus. Tavatul kasutas ta aeglases teises osas timpaneid ja trompeteid. Teine osa on karakterilt ja meetrumilt sitsiliaana, mida Mozart oli seni kasutanud harva (näiteks 31. sümfoonias), kuid mis on tema hilisemas loomingus tavaline (näiteks 38. ja 40. sümfoonias). Kolmas osa on õukondlikult uhke menuett, selle vaheosa (trio) on aga kontrastselt maalähedane. Huvitava võttena annab Mozart kandva solistirolli oboele, keda dubleerivad viiulid oktav madalamalt, ning fagotile, keda dubleerivad viiulid oktav kõrgemalt. Neljas osa on kirjutatud tema eelmise, 35. sümfoonias („Haffner“) vaimus, kusjuures esitusjuhiseks on ta märkinud „nii kiiresti kui võimalik“.

Helilooja saatis sümfoonias originaalpartituuri Viinist oma isale 1784. aasta veebruaris. Leopold oli teosest vaimustunud, nimetas seda „suureks sümfooniaks“ ning korraldas septembris teose ettekande Salzburgis. Ta soovis hoida oma poja nime elus ka Salzburgis, kuna arvas, et Wolfgang ei suuda endale Viinis edu tagada ning naaseb veel sünnilinnas. 36. sümfoonia kanti Mozarti eluajal ette veel Viinis (1785) ja Prahhas (1787), oma sünnilinnas ei külastanud Mozart aga enam kunagi.

ERSO esituses on sümfoonia kõlanud Kurt Masuri (1959), Nikolai Rabinovitši (1963), Peeter Lilje (1979, 1987), Toomas Kapteni (1989) ja Arvo Volmeri (1995) juhatusel.

Pärtel Toompere

VALLE-RASMUS ROOTS tšello ERSO dirigent CLEMENT POWER

erso.ee

erso

BALTI & EESTI MUUSIKA PÄEVAD

26. aprill **piletid keskus**
ESTONIA KONTSERDISAAL

28. aprill **piletid levi**
VANEMUISE KONTSERDIMAJA

MARGO
KÖLAR

iute
ERSO PEASPONSOR

LIISA
HÖBEPAPPEL

AGE
VEEROOS

LINDA
LEIMANE

MARIUS
BARANAUSKAS

JUSTINA
REPEČKAITĒ

PAKEND & PRINT
LITHUANIA

BioBlock®

myfitness
LITHUANIA

NORDAID

RADISSON COLLECTION
LITHUANIA

NORDIC
CATERING

LIVIKO
— ERSO 1988 —

ERSONIA
SÜSPONSOR
Epim

Tartu 2024
Euroopa kultuuripealinn

A.LeCoq
Joojapartner

Delfi
Meediapartner

EHL
Eesti Helihojajate Liit

ERSI KULTURIKAPITAL

KULTURIMINISTRIUM

KULTURIMINISTRIUM

TARTU

LHV

ALCANTARA
LITHUANIA

BCMN

Kredite
Lithuanian Council for Culture

LITHUANIAN COUNCIL FOR CULTURE

LITHUANIAN COUNCIL FOR CULTURE

LITHUANIAN COUNCIL FOR CULTURE

VILNIUS

Jaapani linnas Chibas sündinud **MISORA OZAKI** tegi oma orkestridebüüdi 12-aastaselt Poola Filharmonia Krakowska ees (Saint-Saënsi klaverikontsert nr 2) ja sellele järgnenud aastal toimus tema esimene soolokontsert Tokyos. Pärast seda on ta esinenud arvukatel kontsertidel nii Jaapanis kui ka välismaal ning paljude orkestritega, kelle hulka kuuluvad Minnesota orkester, Leedu Riiklik Sümfooniaorkester, Eesti Riiklik Sümfooniaorkester, Poola Filharmonia Krakowska, Jaapani Filharmoniaorkester, Tokyo Filharmoniaorkester ja Tokyo Sümfooniaorkester. Viimastel aastatel on ta andnud kontserte Saksamaal, Austrias, Inglismaal, Hollandis, Poolas, Norras ja teistes riikides.

Ta on võitnud klaverikonkurse nii Jaapanis kui ka mujal maailmas, näiteks 40. PTNA klaverikonkursi peapreemia Jaapanis (2016), esikoha ja publikupreemia rahvusvahelisel MozARTe klaverikonkursil Aachenis (2019), kolmanda koha ja ERSO eriauhinna Tallinna rahvusvahelisel pianistide konkursil Eestis (2021) ning esikoha Münchenis Steinway Förderpreisi klassikalise muusika kategoorias (2023).

Misora avaldas 2017. aasta märtsis King Recordsi plaadifirma alt oma esimese albumi „MISORA“. Pärast Shōwa Academia Musicae (Jaapanis Kanagawas) lõpetamist 2018. aastal jätkas ta oma õpinguid Saksamaal Müncheni muusika- ja teatriülikoolis professor Antti Siirala juhendamisel

ning haamerklaveri erialal professor Christine Schornsheimi juhendamisel. 2022. aasta juunis valiti ta osalema Murray Perahia meistriklassis, mille korraldas Münchenis kirjastus G. Henle Verlag. Sama aasta detsembris toimus Publisher House'is tema soolokontsert, kus kõlasid Bachi „Goldbergi variatsioonid“. Ozaki töötab Münchenis.

Eesti dirigent **HENRI CHRISTOFER AAVIK** pälvis Monacos viiendal rahvusvahelisel Jevgeni Svetlanovi dirigeerimiskonkursil teise preemia (2022) ja Vaasa kaheksandal rahvusvahelisel Jorma Panula dirigeerimiskonkursil esikoha (2021). Alates 2024. aasta jaanuarist on Aavik Pärnu Linnaorkestri peadirigent.

Hooajal 2023/24 teeb Aavik debüüdi Põhja–Hollandi Sümfooniaorkestri ja Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri ees. Ta teeb koostööd Haagi Residentie orkestriga ja juhatab Haagi Kuningliku Konservatooriumi orkestri kontserte. Samuti on ta kutsutud rahvusvaheliselt tunnustatud eesti ooperilaulja Ain Angeri eestvedamisel algatatud Rossini „Sevilla habemeajaja“ lavastuse dirigendiks Hooajal 2022/23 debüteeris Aavik Läti Riikliku Sümfooniaorkestriga, kammerorkestriga Israel Camerata Jerusalem ja sümfooniaorkestriga Bergische Symphoniker. Rahvusoooper Estonias, kus ta on alates 2020. aastast regulaarselt külalisena esinenud, on ta dirigeerinud Tšaikovski „Pähklipureja“ ja Verdi „La traviata“ etendusi.

Varem on Aavik dirigeerinud selliseid orkestreid nagu Tonhalle–Orchester Zürich, Monte–Carlo Filharmooniaorkester, Sinfonia Rotterdam, Staatskapelle Weimar, Jena Filharmooniaorkester, Göttingeni Sümfooniaorkester, Hradec Králové Filharmooniaorkester, Orchestra Senzaspine ja Pärnu Linnaorkester. Aastatel 2017–2019 oli ta Ilmenau

Tehnikaülikooli (Saksamaa) Sümfooniaorkestri kunstiline juht ja dirigent.

2021. aastal asutas Aavik Eestis projektipõhise orkestri, mille eesmärk on ühendada ja julgustada erinevates Euroopa riikides õppivaid Eesti klassikalise muusika talente ning tutvustada neid laiemale kuulajaskonnale.

Aavik on töötanud paljude tuntud dirigentide, nagu Jac van Steeni, Antony Hermuse, Anja Bihlmaieri, Eivind Gullberg Jensen ja Jun Märkli assistendina. 2023. aasta mais abistas ta Concertgebouw' Beethoveni festivali raames Jonathan Darlingtoni, juhatades 18. sajandi orkestrit harivatel kontsertidel.

Aavik osales juba varases eas Soomes Jorma Panula dirigeerimiskursustel. Oma õpinguid jätkas ta Saksamaal Weimari Franz Liszti nimelises muusikakõrgkoolis Nicolás Pasquet' ja Ekhart Wyciku juures ning Šveitsis ZHdK-s Johannes Schlaefli juures. Praegu õpib ta Amsterdami ja Haagi konservatooriumide magistriprogrammis Jac van Steeni ja Ed Spanjaardi juhendamisel. Tema juhendajad on olnud Daniele Gatti, Paavo Järvi, Kenneth Montgomery, Pavel Baleff, Rüdiger Bohn ja Bruno Weil. Aastatel 2021–2023 kuulus ta stipendiaadina Saksa Muusikanõukogu dirigentide foorumisse.

Vaata kõiki Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri
live-kontserte ning juba toimunud esinemisi
mugavalt oma kodus.

www.erso.tv

Sinu digitaalne
kontserdisaal!

ERSO.TV

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 97. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi. ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. Möödunud hooajal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. Samuti toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniasse, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil „Eufonie“. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier’ muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsji juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi filharmoonia suur saal ja Maria Teatri kontserdisaal, Kölni filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskemad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärane koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV (erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri live-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

Peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts

Eluaegne aupeadirigent Neeme Järvi, **kunstiline nõustaja** Paavo Järvi

Koosseis 12. aprillil 2024

I VIIUL

Triin Ruubel
Marge Uus
Kristiina Aimla
Elisabeth Härmand
Kätlin Ivask
Tõnis Pajupuu
Piret Sandberg
Danae Taamal
Kaiu Talve
Tarmo Truuväärt

II VIIUL

Kaido Välja
Kadi Vilu
Miina Laanesaar
Maiu Mägi
Kristjan Nõlvak
Mari-Katrina Suss
Marlis Timpmann
Maaren Vihermäe

VIOOLA

Rain Vilu
Sandra Klimaitė
Helena Altmanis
Mall Help
Martti Mägi
Juhan Palm-Peipman

TŠELLO

Johannes Välja
Seulki Lee
Tõnu Jõesaar
Levi-Danel Mägila
Katrin Oja
Maris Vallsalu

KONTRABASS

Regina Udod
Mati Lukk
Imre Eenma
Ants Önnis

FLÖÖT

Mihkel Peäske
Janika Lentsius

OBOE

Guido Gualandi
Tõnis Traksmann

KLARNET

Soo-Young Lee
José Carlos Domínguez
Almela

FAGOTT

Peeter Sarapuu
Kaido Suss

METSASARV

Nikita Matsuk
Artur Reinpõld

TROMPET

Villem Süvari
Ivar Tillemann

TIMPANID

Adam Jeffrey

SA ERSO juhatus liige

Kristjan Hallik

Produtsent

Daily Trippel

Orkestri mäenedžer

Marko Metsaru

Partnersuhete ja

müügijuht

Signe Vaiknemets

Maine- ja

kommunikatsioonijuht

Kärt Ruubel

Toimetaja

Anita Maasalu

Noodikoguhoidja

Mariell Aren

Disainer

Norman Orro

Personalijuht

Piret Veensalu

Pillilao juhataja

Egert Leinsaar

Lavameistrid

Jüri Korjus

Heiki Zvorovski

RADISSON COLLECTION

TALLINN

AVASTAGE ERAKORDNE HOTELL TALLINNA SÜDAMES

Radisson Collection hotellid on oma stiili ja silmapaistva sisekujunduse poolest tõeliselt ainulaadsed. Lummavad vaated, hubane spaa, hõrgutavad maitseed ning avarad konverentsiruumid ootavad Teid!

A COLLECTION OF OUR FINEST HOTELS

radissoncollection.com

KUTSUME KUULAMA

Sümfooniline Thelonious Monk

R, 19. APRILL KELL 13, ESTONIA KONTSERDISAAL

L, 20. APRILL KELL 19, PÄRNU KONTSERDIMAJA

Kavas Thelonius Monk (seadnud Eero Koivistoinen)

EERO KOIVISTOINEN saksofon, ERSO, dirigent ANTTI RISSANEN

Balti ja Eesti Muusika Päevad. ERSO / Roots ja Clement Power

R, 26. APRILL KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

P, 28. APRILL KELL 19, VANEMUISE KONTSERDIMAJA

Margo Kölar. „...vaid üksainus sõna...“

Liisa Hõbepappel. „Ja nüüd on ikka veel nüüd“ (esiettekanne)

Age Veeroos. Kontsert tšellole ja orkestrile „Harpyia“ (esiettekanne)

Linda Leimane. „Enantiomorphic Chambers“

Justina Repečkaitė. „Vellum“

Marius Baranauskas. „Supernova“ (esiettekanne)

VALLE-RASMUS ROOTS tšello, ERSO, dirigent CLEMENT POWER

ELTS JA BRAHMS

R, 3. MAI KELL 18 (EELKONTSERT) JA KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Rasmus Puur. Sümfoonia (esiettekanne)

Robert Schumann. Kontsertpala neljale metsasarvele ja orkestrile, op. 86

Johannes Brahms. Sümfoonia nr 4 e–moll, op. 98

PAULA ERNESAKS metsasarv, KAIRI SOSI metsasarv, ELIISE KANNUKENE
metsasarv, KREETE JACOB metsasarv, ERSO, dirigent OLARI ELTS

E · R · · O

Estonia pst 4
10148 Tallinn
tel 6 147 787
erso@erso.ee
www.erso.ee

Kuula ja vaata uuesti!

 ERSO.TV